

MAGDA BĂLĂNESCU

VREI SĂ FII MIREASĂ LA NUNTA MEA?

Roman

CORESI

Publishing House

WWW.CORESI.NET

CUPRINS

- 7 CAPITOLUL I
INCURSIUNI ÎN TRECUT
- 48 CAPITOLUL II
IUBITA MEA SE CĂSĂTOREȘTE...
- 98 CAPITOLUL III
*ȘI TOTUȘI, VREI SĂ FII MIREASĂ
LA NUNTA MEA?...*

CAPITOLUL I INCURSIUNI ÎN TRECUT

Ce ar trebui să facă un tânăr, dacă îi e dor de iubita lui, pe care nu a mai văzut-o de mult timp?

Logic ar fi... să o caute, desigur. Și să-i spună motivul: că îi e foarte dor de ea, că o iubește enorm, că... etc.

Acum este exact un an de când nu am mai văzut-o.

Ah, da, trebuie să-i mai spun și de ce am părăsit-o.

Dar sunt sigur că nu mă va crede.

Ați simțit vreodată frica aceea imensă, când realizezi că vei pierde pentru totdeauna femeia pe care o iubești ca un nebun?

E ca o frică de nedescris, ce te înfioară în tot corpul, te paralizează, te face să simți că înnebunești, că ești mort din timpul vieții, dar vei fi condamnat la eternitatea unei pedepse sufletești cumplite, dureroase... că prăpastia în care vei cădea infinit și vertiginos este fără fund și toate astea sunt doar din vina ta... căci te-ai jucat ca un prost cu două destine...

Este o frică greu de explicat, ce îți îngheață fiecare celulă din corp și din suflet, când realizezi deodată, aproape cu groază, că realitatea e cât se poate de cruntă și nu se mai poate face nimic... că ai pierdut tot sensul vieții, rostul pe pământ, jumătatea hărăzită...

Pentru că pe ființa inegalabilă în lume, care era crezul existenței tale, ai lăsat-o să plece, într-un moment de inconștiență, prostie... sau hazardul s-a împiedicat la o răscruce a sorții...

Frica asta te sperie, te inundă, te înghite ca nisipurile mișcătoare, simți că te sufoci.

Când pierzi iubirea, simți că mori. Dar de fapt trăiești în continuare, pentru a iubi doar tu.

Ce poate fi mai dureros? O poveste de iubire netrăită până la capăt

Ipocrizia are unitate de măsură?

Dacă m-ar considera un idiot, ar fi un privilegiu pentru mine, căci ar însemna că am un statut în ochii ei.

Dar am mari șanse să fiu un nimeni pentru ea.

Și atunci, nu se mai poate face nimic.

– Să memorăm luna, ziua, ora (spunea ea atunci, și era tare entuziasmată, iar eu o sorbeam din ochi cât era de frumoasă) și exact peste un an, să ne întâlnim aici, chiar în acest loc, timp de trei zile la rând. Asta, pentru a avea o... marjă. Cine vine primul, așteaptă o oră. Dacă celălalt nu a venit în acest interval, ne vom mai aștepta și a doua zi și a treia. Să avem un trandafir roz, semn al iubirii noastre eterne. Dacă însă, în nici una din zile, celălalt nu a venit, înseamnă că sunt probleme, are motive temeinice și că iubirea noastră este în impas.

Știa la fel de bine ca și mine, că va urma un an de așteptare, de despărțire formală, până când vom fi din nou împreună, fără nicio piedică...

Eu voi fi plecat, ea rămâne să aștepte...

– Și dacă, am plusat eu, peste exact un an, noi vom fi împreună?

– Venim împreună, stăm aici o oră, aniversăm și ne amintim...

O răsfățam cu sărutări și mângâieri, îmi plăcea să mă pierd în parfumul ei și în privirea ei ca cerul de vară, umbră de gene lungi... Buzele-i senzuale, frumos conturate și dulci... îmi ofereau privilegiul unor sărutări pătimașe, ce mă înfiorau și mă ameteau de dorință...

Acum mi-am mușcat buzele, îmi era dor de ale ei...

Orașul în care locuiam amândoi, era construit într-o vale, iar la o margine a lui, dealurile erau mai înalte, în așa fel încât de pe cea mai de sus culme, se vedea orașul ca-n palmă, cu sute de blocuri, cu fabricuța de departe, și cu pădurile ce-l înconjurau.

Acolo, pe cel mai înalt deal, era construit un restaurant frumos, cu terasă, era un ambient liniștit și intim, iar noi veneam foarte des în acel loc... La plecare, noaptea, opream mașina în parcare din apropiere (pe care o botezasem „a noastră”), mai ședeam de-o vorbă... de-o sărutare și ne plăcea să privim de acolo orașul.

Am admirat de multe ori și apusul de soare, foarte pastelat, apoi lumini din ce în ce mai multe punctau peisajul urban, ca apoi în fundalul de noapte, puzderie de luminițe să ofere privirii un tablou deosebit. Noaptea, privind orașul din vale, am încercat de câteva ori să găsim blocurile în care locuiam, dar nu am reușit...

Acum, la exact un an, la exact aceeași zi și oră, eu eram la locul „nostru”, așteptând-o.

Nu era încă nimeni aici, doar eu. Asta în cazul în cazul în care eu nu sunt un nimeni, deși mă îndoiesc...

Ședeam în mașină și ascultam muzică, privind trandafirul roz de pe bord. Oare va veni și ea, cu o floare? Of, poți primi buchete uriașe, e suficient doar o floriceică, de la cine trebuie...

Cu ochii minții, vedeam trecutul: cum ședeam odinioară în acel loc, vorbeam, priveam orașul noaptea, ne făceam planuri de viitor și ne desfătam cu sărutări. Doi tineri care se iubesc, la un moment dat încep să-și facă planuri de viitor, dacă consideră că...

N-am nicio scuză că am fost un laș.

De fapt, a fost un context de împrejurări, am fost nevoit să dispar, fără explicații.

Dacă va veni, ce-i voi spune?

Aveam de așteptat deci, în parcare noastră, o oră.

Voi vedea apoi ce voi face, în ambele situații.

De fapt, dacă va veni, o voi cere de soție.

Serios?... De data asta va fi cu adevărat?!...

Dacă nu... voi pleca să o caut? „Ca să...” ce? Să-i spun că nu pot trăi fără ea? Îmi va râde în nas.

La cât am rănit-o, să mai cred eu că mă va ierta!...

Că m-a iubit, o știu prea bine, mi-a demonstrat-o cu vârf și îndesat. Că am iubit-o... nu realizam atunci, cred că mai degrabă voiam să bravez.

Am iubit-o enorm, după. După ce i-am spus că n-o mai vreau, impropriu – poate așa am dat de înțeles, dar spus cumva mai „cu perdea”, ascunzându-mă după deget. Deși i-am jurat că mă voi întoarce la ea!...

Iar acum, simt că mă topesc, că nu mai pot trăi fără ea, că nu concep să n-o am alături... Ne jucăm cu iubirea când suntem siguri de sentimentele celuilalt, iar când pierdem persoana iubită, abia atunci o vrem cu adevărat, iubim ca nebunii...

Abia acum înțeleg că o dragoste neterminată este mult mai dureroasă decât una care s-a consumat...

Dar știți voi oare că o iubire, dacă nu o întreții cu fericire, într-o zi o vei pierde?

Care ați știut, de ce nu mi-ați spus și mie?!...

Sunt ferm convins că aș putea să mai găsesc fete ca ea, dar nu vreau alta, o vreau pe ea!

Pe Ina mea, draga, frumoasa și minunata mea Inuka.

S-ar putea să fie un orgoliu masculin, să-mi demonstrez mie însumi că sunt în stare să o regăsesc, să o recuceresc, să o am, deși știu cât e și ea de orgolioasă..

Sau poate nu voiam să recunosc că sunt cel mai vinovat și doream să-mi încerc veleitățile de cuceritor...

Cu ea nu mergea, știam. Atunci... e doar dragostea aceea, care nu te mai lasă să dormi, să mănânci, să trăiești liniștit! Îmi era teamă să recunosc, dar asta era: uite că și bărbații se îndrăgostesc, iar eu descopeream acest lucru abia acum, la 22 de ani și eram ferm convins că acum realizez cu adevărat trăirea, în trecut au fost fluturași de adolescent toate relațiile mele pasagere...

De data asta era altfel, după ce n-a mai fost Ina, am început să mă perpelesc până când am înțeles că e cu totul altfel, că ea mi-a furat sufletul, inima și liniștea...

Aveam să aștept în locul nostru, în „parcare noastră”, o oră. Apoi... voi vedea.

Mi-am lăsat scaunul pe spate și am dat muzica mai încet. Erau melodiile „noastre”, o formație preferată și la modă, care ne însoțise cu acordurile minunate tot timpul și care mai apoi îmi răscoleau sufletul ori de câte ori le ascultam.

Respect pent M-am lăsat pe spate, mi-am pus brațele sub cap și am închis ochii, urma o oră de chinuitoare așteptare...

Am fost prieteni cam jumătate de an.

Acum îmi era dor de amintiri, un an întreg (cât am fost plecat) le refuzasem, gonite din minte și din suflet, iar ele băteau mereu la poarta inimii mele.

Socotisem să le chem după un an, dar acum, după acel an, constatam un lucru: chem amintirile, chem iubirea, ele vin cu dorul... dar ce să fac cu toate astea, dacă nu e ea, cea care se face vinovată de ele?

Fără ea, nimic nu-și are rostul...

Ideal în iubire este să găsești persoana potrivită. Vital este să rămâneți împreună.

Mi-e dor de ziua când am cunoscut-o, revăd ca pe un film...

*

Eram la un super-chef, la logodnica vărului meu primar – Ducu – și totodată cel mai bun prieten al meu, cu bune și rele. Copilărisem împreună și ne sfătuisem în toate, de la începuturi – grădiniță, școală, apoi ale adolescenței frământări...

Logodnica (neoficială, numită așa de când s-au cunoscut) lui Ducu – Crina.

Deci, mi-am făcut intrarea cu zgomot și mare importanță, ca să atrag atenția.

Aproape nu mai mă vedeam de buchetul de flori și mi-am început pledoaria în fața aniversatei:

– Așadar, viitoarea – vreodată – nevastă a lui Ducu, își aniversează cu mare fast împlinirea celor 18 ani de existență, moment considerat de o covârșitoare importanță, odată ce de

aici încolo se deschid nemărginite orizonturi, nelimitate... îmi... posibilități, mult-visate oportunități...

Crina aproape mi-a smuls florile și cadoul din brațe și mi-a ordonat scurt:

– Circulă!...

Mda, tachinări...

M-am amestecat printre invitați, dornic să cunosc fețe (adică fete) noi, căci tocmai de aceea venisem singur.

Pe unii (unele) îi știam, pe alții (altele) – nu.

Am făcut cunoștință cu cine se necesita, am salutat pe ceilalți și iată că mi-a atras atenția... EA!

Am rămas o clipă nemișcat, să o admir (ceea ce nu mi s-a mai întâmplat vreodată, vis-à-vis de sexul frumos: părul lung și castaniu, numai bucle, privirea visătoare, ca cerul senin, buzele senzuale și mi-am închipuit că foarte dulci, iar rochița – din nu știu ce material de vară alb, cu volanaș galben la decolteu – acoperea un corp ce mi se părea suspect de perfect.

Se juca absentă cu mărgeluțele ce le avea la gât, mai gusta ușor din băutura din pahar și privea fără nicio expresie la dansatori. Ședea pe marginea unei canapele, rezemată de brațul capitonat.

M-am dus repede la Ducu să-l interoghez:

– Dă-mi repede indicii despre zâna – bună cea de colo! De ce e singură, vrea să cunoască... fețe noi?

– Nu știu mare lucru, e prietena Crinei.

– Cum de n-o știi? Zi-mi despre ea...

– Ce mă-ntrebi pe mine? Află de la Crina!

M-am înființat la Crina, care de cum mi-a auzit doleanța, s-a încruntata la mine:

Nu e de nasul tău. E o prietenă foarte bună a mea, iar tu ești un fustangiu. Deci, fă-ți alte planuri...

Degeaba am încercat s-o conving că am gânduri pașnice, diferite de ce-și închipuia ea, că nu am reușit să aflu mai mult decât faptul că nu are prieten (văzusem!).

M-am întors atunci spre Ducu:

– Doar tu mai mă poți salva: pune un blues după melodia asta, e cel mai ușor și mai scurt drum către ea, nu mai am răbdare s-o impresionez cu nimic, vreau doar să mă topest în brațele ei. Fii Cupidon, te rog...

Amuzat, Ducu mi-a ascultat ruga și curând eram cel mai fericit. Mi-a acceptat invitația la dans (nici nu se putea altfel, cred că arătam cel mai bine dintre indivizii de acolo, deși Crina ar fi pariat fără ezitare pe Ducu al ei) și în obscuritatea din cameră, făceam împreună primii pași de dans și în a ne cunoaște.

Mi-a plăcut numele ei și mai mult de-atât n-am mai știut. Pentru că am fost pur și simplu amețit când ne-am apropiat și am cuprins-o de mijlocul subțire... parfumul ei suav și răcoritor m-a învăluit ca un mister, ființa ei m-a subjugat ca pe un sclav...

Mi-am ascuns fața în părul ei de mătase, i l-am răsfirat cu mâna și mi-am răsfățat obrajii cu atingerea lui, am strâns-o ușor în brațe și am inspirat adânc, sărutând-o ca o adiere pe gât și pe umeri.

Mi s-a părut că se pierde ușor în brațele mele și am strâns-o cu tandrețe mai aproape de pieptul meu.

Dansam lent și atât de frumos amândoi, ne mișcam corpurile perfect simetric, cu răbdare și pasiune, observând cu mare încântare că ea răspundea cu plăcere provocării mele. Deci, putea fi abordabilă...

În acele momente fiori de bucurie mi-au alergat prin toată ființa mea, inima parcă a luat-o la galop și pur și simplu îmi venea să o strâng în brațe și să fug cu ea în lume. Ca niciodată – simțeam curcubeul în suflet!...

Eu, de obicei, când cunoșteam fete, îmi închipuiam din primele secunde cum ar intra ele frumos în pat, lângă mine... și activam ritualul de cucerire a redutei.

Dar ea, parcă mi s-a strecurat subit în suflet!

Dansul acela, în care ne-am provocat subtil și cu măiestrie, m-a făcut pur și simplu să mă simt fericit și să constat că cu nici o alta nu mai dansasem așa de minunat și nu mă simțisem în felul acela deosebit.

În acele câteva minute cât a durat melodia, am trăit la maxim sentimente și senzații necunoscute, pot spune că eram pur și simplu fericit, sau mă îndrăgostisem poate inconștient, subit și iremediabil.

După ce m-am jucat cu răbdare și deosebită plăcere cu sărutările pe umerii și gâtul ei, la final i-am atins ca o adiere buzele senzuale, fapt ce i-a provocat un ușor oftat, iar mie unul foarte greu de stăpânit, plin de dorință și dor. Fluturașii aceia din stomac... dansau și ei vals.

Am murmurat apăsător, mai mult ca pentru mine:

– Unde ai fost până acum?...

Nu știu dacă m-a auzit sau nu, dar a zâmbit ușor și și-a lăsat fruntea pe umărul meu, parcă tristă că melodia se termina.

Ceva mai târziu, când ea își reluase locul și eu am ieșit puțin pe balcon, Ducu a venit după mine:

– Moșule, ce-ai pățit? Te văd cam tulburel...

– Iremediabil, sunt bolnav. Crina e vinovată.

– De ce? s-a amuzat el.